

Arrest

nr. 263 357 van 5 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in haar hoedanigheid als voogd voor
1. X
als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind
X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Bruno SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, haar minderjarig kind X en X die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 21 juni 2021 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2020 werd ingediend en op data van 07.01.2021, 22.03.2021, 23.03.2021 en 31.05.2021 werd geactualiseerd door:

S., D. (..) (R.R. xxxxxxxxxxxx)

Geboren te Kosice op 22.08.2009

S., S. L. (..) (R.R. xxxxxxxxxxxx)

Geboren op 09.02.2005

Wettelijk vertegenwoordiger van :

S., S. (...) (R.R. xxxxxxxxxxxx)

Geboren te Gent op 13.02.2021

Nationaliteit: Slovakije

Adres: (..)

Wettelijk vertegenwoordigd door hun voogd, mevrouw P. L. (..),

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen en van hun moeder, mevrouw S. D. (..), blijkt dat hun moeder tweemaal een bijlage 19 indient als Europese werknemer en dit op 22.02.2016 en 14.02.2017. Beide aanvragen zijn zonder gevolg. Het is onduidelijk of haar kinderen haar hierbij vergezelden. Uit de voorgelegde attesten bij huidige aanvraag 9bis kan afgeleid worden dat beide kinderen mogelijks al in 2016 aanwezig waren op het Belgische grondgebied. Op 10.10.2018 dient moeder een derde aanvraag in als Europese werknemer op basis waarvan zij op 31.10.2018 samen met haar kinderen in het vreemdelingenregister wordt ingeschreven en op 18.12.2018 in het bezit gesteld worden van een E-kaart. Echter, bij beslissing dd. 24.03.2020 verliest het gezin zijn verblijfsrecht omdat hun moeder niet meer aan de gestelde voorwaarden van tewerkstelling voldoet. Hun moeder wordt in de loop van 2020 uitgeleverd aan Slovakije waar zij een gevangenisstraf van vier maanden uitzit. Haar dochters blijven in België en worden onder voogdij geplaatst bij beslissing dd.14.10.2020. Na haar vrijlating uit de gevangenis in Slovakije komt hun moeder echter terug naar België.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij zich in een preciaire situatie bevinden omdat hun moeder zich in detentie in Slovakije zou bevinden, dat er enkel contact per brief mogelijk zou zijn en dat zij onder voogdij geplaatst zijn. Zij wonen samen met hun neef, dhr. D. (..), in het huis dat hun moeder vroeger huurde. Een uitzettingsprocedure zou hangende zij gelet op gebrek aan betaling van huur, er zou geen gas zijn in de woning en de elektriciteit zou binnenkort ook afgesloten worden. Ter staving hiervan leggen betrokkenen volgende stukken voor: een verslag van de wooninspectie van de woning te Gent, een verklaring d. 25.02.2021 van een organisatie gericht naar dak- en thuislozen te Gent, een schrijven van de buurtsteward Gent dd. 11.03.2021 en een doorverwijsbrief naar hulporganisatie De Olijfboom voor starterspakketten. Hoewel uit deze attesten blijkt dat de situatie van beide minderjarigen inderdaad een tijdlang mogelijk penibel was, blijkt uit de laatste actualisatie van hun voogd op 31.05.2021 dat hun situatie momenteel totaal veranderd is. Betrokkenen wonen niet meer in het onbewoonbaar verklaard pand samen met hun neef Dhr. D. (..), maar zij wonen samen met hun moeder te Brussel bij de partner van de oudste dochter. Uit niets blijkt dat hun actuele situatie penibel is. De ingeroepen elementen met betrekking tot hun preciaire situatie te Gent als niet begeleide minderjarigen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden daar zij op heden niet langer niet begeleid zijn en daar zij zich niet meer in een preciaire situatie bevinden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij als minderjarigen niet zelfstandig in rechte kunnen optreden en nood hebben aan een wettelijke vertegenwoordiger om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade, te Oostenrijk. Omdat zij geen contact meer zouden hebben met hun

moeder is het uitgesloten dat zij zich naar Wenen kunnen begeven om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien zouden zij niet over de nodige financiële middelen beschikken om deze reis te financieren. Echter, uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat hun moeder zich opnieuw in België bevindt en dat zij allen samenwonen op het adres van de partner van de oudste dochter. Moeder ondertekende bovendien op 03.03.2021 een engagementsverklaring van het Ondersteuningscentrum Jeugdzorg waarin zij verklaarde in te staan voor de basiszorg voor haar kinderen, zij is dan ook verantwoordelijk voor gepaste zorg en toezicht naar haar beide dochters toe en dit op vlak van voeding, kledij, persoonlijke hygiëne en medische opvolging, zoals duidelijk blijkt uit de ondertekende engagementsverklaring. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat zij niet samen met hun moeder hun aanvraag kunnen indienen bij de bevoegde Belgische ambassade en dat hun moeder niet over de nodige financiële middelen hiertoe zou beschikken. Uit de voorgelegde stukken, met name uit het eerste voogdijverslag blijkt dat moeder over een weduwenpensioen beschikt. Verder stellen we vast dat uit de voorgelegde Slovaakse identiteitskaart van S. L. (...), afgeleverd op 05.02.2021 te Kosice, een domicilieadres te Kosice staat vermeld. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat zij niet samen met hun moeder, die de volle verantwoordelijkheid voor haar dochters draagt, kunnen terugkeren naar Slowakije waar zij over een recent inschrijvingsadres beschikken en waar hun moeder recht heeft op een weduwenpensioen en dat het onmogelijk zou zijn om van daaruit de aanvraag in te dienen bij de bevoegde ambassade te Oostenrijk. Tenslotte merken we op dat betrokkenen Europese onderdanen zijn en dus niet noodzakelijk dienen terug te keren naar het land van herkomst maar dat hun moeder, zonder dat België verlaten dient te worden, een bijlage 19 in toepassing van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 kan indienen om op basis van tewerkstelling opnieuw in het bezit gesteld te worden van een E-kaart, mits voldaan wordt aan de vereiste voorwaarden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in België naar school gaan. Het feit dat betrokkenen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft hun scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Volledigheidshalve blijkt uit de voorgelegde stukken, met name uit het eerste voogdijverslag, dat S. L. (...) niet naar school gaat maar dat zij weigert naar school te gaan en het belang er niet van in ziet. Dit wordt verder bevestigd door de engagementsverklaring waarin duidelijk gesteld wordt dat S. L. (...) samen met haar moeder een plan dient op te maken om in orde te zijn met de leerplicht of moet meewerken aan een alternatief traject. Betrokkenen maken verder niet aannemelijk dat zij een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat zij in Slowakije niet zouden kunnen aansluiten op school. Beide meisjes zijn in Slowakije geboren, beschikken over de Slovaakse nationaliteit en verbleven minstens acht jaar voor D. (...) en elf jaar voor S. L. (...) in Slowakije. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun in België opgebouwde privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen samenwonen met hun moeder, mevrouw D. S. (...), die echter evenmin over verblijfsrecht beschikt waardoor betrokkenen dus samen met hun moeder kunnen terugkeren naar Slowakije. Betrokkenen wonen eveneens samen met de verklaarde partner van S. L. (...) en de verklaarde vader van haar zoon. Echter, we stellen vast dat haar zoon niet erkend werd door zijn verklaarde vader en dat de geboorteakte enkel de moeder vermeldt. De vermeende verwantschap tussen vader en zoon wordt dan ook op geen enkel wijze aannemelijk gemaakt. Haar zoon beschikt aldus evenmin over enig verblijfsrecht en kan dus samen met zijn moeder, zijn tante en zijn grootmoeder terugkeren naar Slowakije. De bestaande gezinseenheid blijft aldus volledig behouden. Wat betreft de partnerrelatie van S. L. (...), buiten de recente samenwoning, wordt er geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een duurzame en stabiele relatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen bewijsstukken voorleggen. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat enkel D. (...) naar school gaat maar er worden geen verklaringen van leerkrachten, ouders of vrienden

voorgelegd. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat S. L. (..) niet naar school gaat en geen dagbesteding kent. Evenmin worden er bewijzen voorgelegd van buitenschoolse activiteiten noch voor D. (..) noch voor S. L. (..). Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwden dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkenen beroepen zich op artikel 7, artikel 24 en artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020). De Raad wijst er bijkomend op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 (inzake de rechten van het kind) van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: "Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging." (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op deze artikelen uit het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van het kind dat de eerste overweging zou moeten zijn bij elke administratieve handeling zoals vervat in artikel 3 en artikel 49 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en in artikel 22 bis van de Belgische grondwet. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst hun belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). De verwijzing naar artikel 49 is niet dienstig aangezien dit artikel zich uitspreekt over de datum van inwerkingtreding van het

verdrag. De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). Ze verwijzen nog naar de Algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité waarin benadrukt wordt dat er een overweging gemaakt dient te worden rekening houdend met de mening van het kind, de identiteit van het kind, het behoud van de familiale banden, de zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, hun kwetsbaarheid en hun recht op onderwijs en gezondheid. Zij wijzen erop dat hun situatie bij een terugkeer naar Slowakije zeer onduidelijk zou zijn omdat hun vader overleden is en hun moeder in detentie verblijft. Echter, uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat de situatie van beide minderjarigen ingrijpend veranderd is aangezien zij niet langer verblijven bij een ver familielid maar samenwonen met hun moeder, die de volle verantwoordelijkheid draagt voor de zorg voor haar dochters. Betrokkenen maken het dan niet aannemelijk dat zij niet samen met hun moeder kunnen terugkeren naar Slowakije, waar zij over een domicilieadres beschikken (zoals blijkt uit hun zeer recent afgeleverde identiteitskaart) en waar hun moeder recht heeft op een weduwenpensioen (zoals blijkt uit de verklaringen die het gezin aflegde in bijzijn van de voogd). Zij tonen aldus niet aan dat zij niet in hun land van herkomst niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun moeder en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien of minstens tijdelijk verblijven. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat zij in Slowakije geen onderwijs kunnen volgen of dat zij een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat zij in Slowakije niet opnieuw zouden kunnen aansluiten op school. Betrokkenen tonen evenmin aan dat zij in Slowakije geen toegang zouden hebben tot gezondheidszorg. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun belang geschaad zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkenen wijzen in dit kader naar de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de corona – restricties als buitengewone omstandigheid. Echter, we merken op dat uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken duidelijk blijkt dat het mogelijk is om naar Slowakije te reizen als aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan, namelijk het invullen van een digitaal formulier, het naleven van een veertiendaagse quarantaine of tot u het negatieve resultaat van een PCR-test ontvangt, en dat de Slovaakse autoriteiten de toegang tot hun

grondgebied hebben versoepeld. Bovendien merken we op dat zij niet concretiseren waarom het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om naar hun land van herkomst terug te keren om de aanvraag in te dienen en er te verblijven in afwachting van een beslissing. Zij tonen op geen enkele manier aan dat er geen vluchten of busreizen zijn, of dat hun reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Vooralsnog moet de coronapandemie worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020).

Betrokkenen beroepen zich op art. 10 en 11 van de Belgische grondwet en het non-discriminatiebeginsel als buitengewone omstandigheid. Er kan slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. In casu stellen verzoekers dat zij zich in een identieke situatie bevinden als andere minderjarigen in een prangende humanitaire situatie wiens aanvraag om humanitaire redenen wel ontvankelijk en gegrond werd verklaard. Verzoekers gaan er echter aan voorbij dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet telkens individueel dient te worden onderzocht en dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt. In huidige beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het louter verwijzen naar artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet laat niet toe vast te stellen op basis van welke concrete elementen de verblijfsaanvraag van deze andere minderjarigen in een prangende humanitaire situatie wel ontvankelijk werd verklaard. Verzoekers tonen niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat het gaat om twee gelijke gevallen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt (RVV, arrest 239161 van 29.07.2020).

Wat betreft de zwangerschap van S. L. (.), uit de actualisaties in het administratief dossier blijkt dat zij op 13.02.2021 bevallen is van haar zoon S. (.). Betrokkene kan zich dan ook niet meer op haar zwangerschap beroepen als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar het arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om er op te wijzen dat hun elementen van integratie, opgebouwd in legaal verblijf, wel degelijk aanvaard dienen te worden als buitengewone omstandigheden. De elementen van verblijfsduur en integratie kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2018 in België zouden verblijven, dat zij dus al meer dan twee jaar in België zouden wonen, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij daadwerkelijke banden met België zouden hebben, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en dat zij al meer dan drie jaar ononderbroken in België zouden verblijven) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard

worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(..)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betogen de verzoekende partijen als volgt:

I. Middelen tot vernietiging

Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van het vertrouwensbeginsel ;

Schending van het redelijkheidsbeginsel ;

Schending van het artikel 8 EVRM ;

Schending van schending van het art. 3 EVRM en het art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

Schending van het hoger belang van het kind - artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

Schending van het artikel 22bis Grondwet.

4.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden kunnen worden aangetoond, het verzoek in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade, te Oostenrijk.

De verweerster baseert zich enkel op het feit dat de jonge verzoeksters op heden niet meer in een preciaire situatie bevinden en op heden samenwonen bij hun moeder. Ze houdt echter geen rekening met wat de periode in de preciaire en penibele situatie met de verzoekster heeft gedaan. Daarenboven verblijven de jonge verzoeksters reeds sinds 2016 in België en ondanks de moeilijkheden die ze hebben meegemaakt, beschouwen ze zichzelf als de Belgische jeugd en een deel van de Belgische maatschappij.

De verweerster stelt dat ze geen belemmeringen ziet waarom de verzoeksters het verzoek 9bis Vw. niet in Oostenrijk zouden indienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering van de verweerster is echter kort door de bocht. Er wordt bovendien geen rekening gehouden met de mentale toestand van de verzoeksters en wat ze reeds hebben moeten meemaken op hun jonge leeftijd.

Hierdoor kan de bestreden beslissing allerminst worden aanvaard en dient hij te worden geschorst en geannuleerd.

4.2.

Buitengewone omstandigheden houden in dat het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen vanuit het buitenland.

(zie <https://www.agii.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/humanitaire-regularisatie-9bis/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-een-ontvankelijke-9bis-aanvraag/buitengewone-omstandigheden>)

Het louter stellen dat de moeder van de verzoekster terug aanwezig is en de verzoeksters bijgevolg zowel voldoende financiële middelen hebben en het gezinsleven niet zal worden geschaad bij de reis naar de bevoegde ambassade, is kort door de bocht en onderzoekt de onmogelijkheid niet.

Toen het verzoekschrift 9bis Vw. werd ingediend zat de moeder van de verzoeksters in de gevangenis in Slovakije. Het was onduidelijk of de vrouw nog terug zou komen naar België.

De verzoeksters haalden dit dan ook aan in hun verzoek. Ze hadden financiële problemen en dienden voor zichzelf te zorgen, ondanks hun jonge leeftijd.

Daarenboven volgden ze school. D. (..) gaat dagelijks naar school en doet het dan ook goed. Zoals eerder aangestipt zag S. (..) het nut van onderwijs niet in wanneer ze andere levensnoodzakelijke problemen op te lossen had.

Het spreekt dan ook voor zich dat de minderjarige verzoeksters in de onmogelijkheid waren het verzoekschrift in te dienen in de bevoegde ambassade te Oostenrijk.

4.4.2. Aangaande de financiële middelen en de steun van de moeder van de verzoeksters

Op heden keerde hun moeder terug. Het gezin woont op heden samen op het adres van de partner van de oudste dochter te Etterbeek. De moeder ondertekende een engagementverklaring van het Ondersteuningscentrum Jeugdzorg waar in ze verklaarde in te staan voor de basiszorg van haar kinderen. Dit houdt in dat ze instaat voor de gepaste zorg en toezicht op het vlak van voeding, kledij, persoonlijke hygiëne en medische opvolging. Ze dient dit te doen met het weduwenpensioen die ze krijgt te Slovakije.

Hoewel de moeder van de verzoekster de verklaring tekende en beloofde haar verantwoordelijkheid op te nemen voor de verzoeksters, moet de voogd met spijt vaststellen dat de terugkomst van de moeder niet tot een verbetering leidt in de situatie van de dochters. De moeder bleek in het verleden geen betrouwbaar persoon te zijn in het nakomen van haar afspraken met bijvoorbeeld het OCMW of stagebegeleiders.

Ze is dan ook van mening dat het beter zou zijn om D. (..) in een internaat te plaatsen via de Jeugdrechtbank. (zie het stuk 4)

De jonge verzoekster heeft al zo veel moeten meemaken dat er drastische maatregelen dienen te worden genomen. Ter bescherming van het kind en haar toekomst zal deze beslissing door de Jeugdrechtbank worden genomen.

De jeugdrechtbank komt enkel tussen wanneer de situatie te drastisch wordt en niet meer zelf in der minne kan worden opgelost. De verzoekster is al op dit punt gekomen.

Bovendien stelt de jonge verzoekster in een gesprek met de voogd dat ze de toekomst niet ziet zitten. De verweerster maakt haar te veel afhankelijk van haar moeder (door het engagementplan etc.) daarnaast heeft de jonge verzoekster het moeilijk met de verhuis naar Brussel. Ze heeft jaren gewoond in Gent, waar ze dan ook haar vriendenkring enzo heeft opgebouwd.

Het is aldus van groot belang de mentale toestand van de jonge verzoekster in het oog te houden en haar correct te begeleiden.

Er moet stil gestaan worden bij het niveau aan stress dat een kind kan dragen. In casu lijkt het toppunt van de jonge verzoekster die nog maar 12 jaar (!) oud is, bereikt te zijn.

Het is dan ook van noodzakelijk belang haar belangen in acht te houden en na te denken wat voor haar het beste is.

Is het dan nog te verantwoorden de minderjarige verzoekster nog meer moeilijkheden te bezorgen en te laten afreizen naar Oostenrijk wanneer er een mogelijkheid bestaat om het verzoek in België in te dienen?

4.4.3. Aangaande de toepasselijke internationale rechtsnormen: het familie- en gezinsleven

Er dient rekening gehouden te worden met de hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (E.V.R.M.) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

De verzoekster, S. (..), is sinds maart 2021 zelf moeder van een zoontje, samen met de heer F. A. (..). Door opgevoed te worden door 1 ouder, die dan vervolgens in Slovakije in de gevangenis heeft gezeten, weet ze dat het hebben van 2 ouders een grote meerwaarde is.

Ze wenst dan ook dat de beide ouders in het leven van het kind zijn. Om die reden en tevens omdat de verzoeksters geen degelijke huisvesting kenden voorheen, wonen de verzoeksters, het zoontje van S. (..) en hun moeder in bij de vader van het kind, te Etterbeek.

Dit is een feit dat de verweerster in haar bestreden beslissing zelf aanhaalt. (zie het stuk 1, pg 2)

Dit betekent dan ook dat het duidelijk is dat de verzoekster niet alleen financieel en materieel afhankelijk is van haar partner, maar tevens ook een goede affectieve band wenst te creëren tussen haar partner en hun zoontje, alsook met haar zus (mede-verzoekster) en haar moeder.

Dit is een mooi voorbeeld van het familieleven dat wordt beschermd door het artikel 8 E.V.R.M.

Dit recht zou wel worden geschonden indien bijna het hele gezin zou worden gescheiden van de partner om het verzoek in te dienen. Bovendien heeft een boorling nood aan zijn beide ouders in de beginmaanden. Hij heeft bijvoorbeeld nood aan de moedermelk, maar bouwt tevens een vertrouwensband op met zijn vader. Deze eerste maanden zijn dus van cruciaal belang voor het jonge gezinnetje.

In de fase van de baby en peuter vindt een veilige gehechtheidsontwikkeling plaats: dit wordt gevormd door de sensitieve en de responsieve zorg van de ouders én zeer belangrijk, door de continuïteit van die zorg door de ouders. (zie het stuk 5, pg 595 ev.)

Bovendien kan de volgende stelling niet worden aanvaard:

"Wat betreft de partnerrelatie van S. L. (..), buiten de recente samenwoning, wordt er geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een duurzame en stabiele relatie. "

(zie het stuk 1, pg 3)

Uit het bovenstaande wordt echter duidelijk dat ze juist een duurzame en stabiele relatie wensen te hebben. Vervolgens stelt de verweerster dat de verzoeksters ter staving van hun sociale banden geen bewijsstukken neerleggen.

Wat betreft de relatie met de vader van het kind S. (..), kan worden gezegd dat de samenwoning en bijgevolg de gezamenlijke opvoeding een mooi bewijs is van de creatie van een duurzame en stabiele band. Het argument dat de vader nog niet vermeld wordt op de geboorteakte, is geen grond om te stellen dat de heer F. (..) niet de vader is en aldus geen duurzame relatie heeft of wenst te hebben noch met zijn zoontje, noch met zijn partner.

De verzoekster stelt dat haar partner het kind nog niet erkend heeft, maar dat hij in de nabije toekomst de Slowaakse ambassade zal contacteren om dit te regelen.

Dit geeft extra kracht aan het feit dat het gezin samenwoont en het oogmerk heeft een lang en duurzaam leven op te bouwen.

Bovendien stelt de verweerster dat er onvoldoende bewijzen worden voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoeksters naar school gaan, vrienden hebben en extra-curriculaire activiteiten uitoefenen. Volgens de verweerster bewijzen de verzoekster niet dat ze in België een netwerk van sociale banden hebben uitgebouwd, waardoor een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

Ook deze stelling kan allerm minst worden aanvaard, daar de verweerster verder in haar beslissing namelijk aanstipt dat bewijzen van integratie en het hebben van vrienden en kennissen de gegrondheid betreft van de aanvraag en deze derhalve niet verantwoorden waarom het verzoek in België werd ingediend en niet in het buitenland. (zie het stuk 1, pg 5)

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet zorgvuldig gebeurd. Indien de verweerster dit wel had gedaan, had ze tot de conclusie gekomen dat de verzoekster verplichten tot het reizen naar Oostenrijk om hun verzoekschrift 9bis Vw. in te dienen een extra last zou opleggen op de jonge verzoeksters. Deze last is zowel financieel en stressgerelateerd. Hoewel hun moeder terug bij hen is, kunnen ze niet echt op haar rekenen en blijven ze verantwoordelijk op het genereren van geld en het regelen van de praktische kant van dergelijke reis en aanvraag.

Indien de verweerster de belangen van de kinderen zou hebben nagegaan, zou ze hebben ingezien dat besluiten tot de bestreden beslissing allerm minst aanvaardbaar is.

Dat de opgeworpen ontvankelijkheidsvoorwaarde door de verweerster in geen geval hiërarchisch hoger beschouwd kan worden als de verdragsbepalingen vervat in artikel 8 EVRM.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele redelijkheid aan de dag legt.

4.4.4. Aangaande de belangen van het kind

De belangen van het kind moeten bovendien de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling. De kinderen mogen eveneens niet tegen hun wil van elkaar gescheiden worden.

Dit staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Artikel 22bis van de Grondwet:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij de schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen inroepen.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind ;
- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid ;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

De minderjarige verzoeksters bevinden zich in een prangende humanitaire situatie. Zij gaan hier naar school. Maar wat nog belangrijker is, is het feit dat de kinderen kwetsbaar zijn door hetgeen ze reeds hebben moeten meemaken en de verantwoordelijkheden die ze reeds moesten nemen. Ze zijn een deel van hun jeugd verloren omdat ze plots voor zichzelf moesten zorgen. Nu hun moeder terug is, is de situatie niet veel beter, integendeel, de meisjes zijn beiden in een klap volwassen moeten worden en hebben voor zichzelf moeten leren zorgen. Hun moeder beloofde dan wel plechtig de zorgen voor hen op te nemen, maar uit de praktijk blijkt dat ze niet genoeg haar best doet, dan wel onbetrouwbaar is. De verzoeksters moeten dus nog steeds hun plan trekken. Dit terwijl de belangen van de kinderen een primordiaal karakter hebben. Het is aan de verweerster om deze belangen toch enigszins in overweging te nemen en zich niet te verschuilen achter het feit dat hun moeder terug is.

Dit toont tevens aan dat de verweerster onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de situatie van de verzoekster.

Buitengewone omstandigheden mogen niet 'onvoorzienbaar' zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

In casu maken de minderjarige verzoeksters allermindst misbruik van de situatie. Ze proberen het hoofd boven water te houden, dit terwijl ze respectievelijk 16 en 12 jaar oud zijn. Dit kan toch niet verwacht worden van kinderen van hun leeftijd?

Daarom vragen de minderjarige verzoeksters, gezien hun duurzame lokale verankering, gezien de corona- restricties, gezien de prangende humanitaire situatie, gezien de gezinscel, gezien de toepassingen van het E.V.R.M. en het I.V.R.K. en het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, gezien hun uiterst kwetsbare toestand, het verzoek ontvankelijk te verklaren en de bestreden beslissing aldus te schorsen en te vernietigen.

4.4.5. Aangaande de integratie in België

Zoals eerder aangehaald hebben verzoekster hier hun leven sinds 2016 opgebouwd.

Ze gaan hier naar school en hebben een netwerk van vrienden en kennissen.

Het is in het belang van deze kwetsbare kinderen dat zij een stabiele, veilige en bekende omgeving hebben waar zij hun leven verder kunnen uitbouwen.

Verzoekster hebben al veel meegemaakt.

Hun vader is gestorven en hun moeder heeft in de gevangenis gezeten

Zij werden in België aan hun lot overgelaten en dienden in erbarmelijk omstandigheden te leven.

Dit was en is voor hen nog steeds traumatisch.

Ze proberen echter samen met hun voogd en (in mindere mate met hun moeder) een pad uit te stippelen hier in België.

Verzoeksters hebben ondertussen op school de Nederlandse taal en de waarden en normen van onze maatschappij geleerd.

4.4.6. Aangaande de Covid-19 restricties

Wat betreft de covid-19 crisis in België en Slovakije dient te worden opgemerkt dat het weer de verkeerde kant opgaat. Heel wat besmettingen worden vastgesteld.

Door deze tendens worden de coronamaatregelen overal in Europa aangescherpt. Zo geldt een algemene regel dat wanneer je niet gevaccineerd bent, je een negatieve PCR-test moeten kunnen voorleggen. Dit houdt in dat het gezin voor ieder lid een bedrag van €50 zal moeten neertellen om een test te doen. Dit naast de kosten om voor iedereen een vliegtuigticket te kopen, (zie het stuk 6)

De verzoeksters wonen in Brussel: Brussel staat echter enorm achter wat betreft de vaccinatiecampagne. De verzoeksters werden dan ook nog niet uitgenodigd om zich te laten vaccineren. Door het ontbreken van een vaccinatie, zullen de verzoeksters dan ook steeds PCR-testen moeten voorleggen indien ze naar het buitenland zouden moeten reizen.

De verweerster stelt dat de corona-crisis geen reden kan zijn die de indiening van het verzoek in de bevoegde Belgische ambassade in Oostenrijk zou belemmeren en zou behoren tot de buitengewone omstandigheden. Ze stelt daarbij dat de corona-crisis slechts een probleem van tijdelijke aard is.

Dit is echter een stelling die kort door de bocht gaat. De covid-crisis is allerm minst van de baan en ondanks de vaccinatiecampagnes blijft het aantal besmettingen stijgen. Het is aldus nog steeds een ernstig probleem op heden.

De minderjarige verzoeksters zouden op heden een nieuw verzoek 9bis Vw. moeten indienen om zich te regulariseren. Hiervoor zouden ze moeten reizen naar Oostenrijk: de corona-crisis belemmert hen op heden wel degelijk.

Het is aldus wel een reden die kan worden opgeworpen als buitengewone omstandigheid.

4.5.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

- 4.5.1.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de

feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

- 4.5.2.

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoeksters.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Met een theoretisch betoog over het begrip “*buitengewone omstandigheden*” wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in casu op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Het komt verzoekende partijen toe dit in concreto aan te tonen.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 28 december 2020 hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend waarbij zij

volgende elementen aanhaalden als buitengewone omstandigheden die hen verhinderen de aanvraag in het buitenland te doen:

- duurzame en lokale verankering
- gezins- en familieleven en privéleven
- hoger belang van het kind
- coronarestricties

Zij verduidelijken dit in de aanvraag als volgt:

De minderjarige verzoekende partijen wijzen erop dat zij samen met hun moeder in België verbleven maar dat hun moeder in detentie zit in Slovakije waarbij enkel contact per brief mogelijk is. Ten aanzien van de verzoekende partijen werd een voogd aangesteld. Thans zitten de verzoekende partijen in een preciaire situatie. Zij wonen samen met hun neef in het huis dat hun moeder gehuurd had. Er is evenwel een uitzettingsprocedure aan de gang wegens wanbetaling van de huur.

Verzoekende partij S. is zwanger en de bevalling is voorzien op 4 maart 2021. Zij is wel ingeschreven maar gaat amper naar school en wordt opgevolgd door het Steunpunt Leerrecht en het CLB.

Verzoekende partij D. is ingeschreven op school en doet het goed.

Het is niet duidelijk wanneer en of de moeder zal terugkeren naar België.

De aanvraag moet in Oostenrijk geschieden maar gezien de minderjarigheid kunnen zij zelf niet in rechte optreden en hebben zij bijstand nodig van een wettelijk vertegenwoordiger. Zij hebben ook geen financiële middelen om deze reis te financieren.

Zij zitten in een prangende humanitaire situatie en zijn duurzaam lokaal verankerd. Zij verblijven minstens sinds oktober 2018 in België, spreken Nederlands en zijn ingeschreven op school

Zij wensen zich te beroepen op artikel 8 EVRM. De belangen van het kind moeten bovendien de eerste overweging zijn. De kinderen mogen eveneens niet tegen hun wil van elkaar gescheiden worden. Zij verwijzen naar het Kinderrechtenverdrag.

2.8. De Raad stelt op lezing van de motieven van de bestreden beslissing vast dat de verwerende partij alle door de verzoekende partijen opgeworpen argumenten waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen in het buitenland in ogenschouw heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet verhinderen dat de aanvraag in het buitenland geschiedt.

2.9. Verzoekende partijen ontkennen niet: *“dat hun situatie momenteel totaal veranderd is. Betrokkenen wonen niet meer in het onbewoonbaar verklaard pand samen met hun neef Dhr. D. (...), maar zij wonen samen met hun moeder te Brussel bij de partner van de oudste dochter.”* Verzoekende partijen betogen wel dat geen rekening gehouden wordt met wat de voorbije periode met hen heeft gedaan. Zoals evenwel blijkt erkent de verwerende partij dat zij als niet-begeleide minderjarigen enige tijd in een preciaire situatie in Gent geleefd hebben. Zo stelt de verwerende partij: *“Hoewel uit deze attesten blijkt dat de situatie van beide minderjarigen inderdaad een tijdlang mogelijk penibel was”* maar wijst zij erop dat uit de laatste actualisatie van hun voogd van 31 mei 2021 blijkt dat hun situatie totaal veranderd is. Er kan aangenomen worden dat de situatie waarin verzoekende partijen zich enige tijd bevonden inderdaad penibel was, doch dit neemt niet weg dat er thans geen sprake meer is van dergelijke situatie aangezien de moeder opnieuw aanwezig is in het leven van verzoekende partijen en zij samenwonen. De buitengewone omstandigheid die de verzoekende partijen hadden ingeroepen – meer bepaald dat zij zich in een preciaire situatie bevonden zonder hun moeder en samenwoonden met hun neef waarbij ook uithuiszetting dreigde – was op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer aan de orde.

Verzoekende partijen blijven hameren op de omstandigheden zoals die voorlagen bij de indiening van de aanvraag, maar de Raad wijst op de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Meer specifiek oordeelde de Raad van State dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Verzoekende partijen kunnen zich aldus niet meer enten op het feit dat hun moeder in de gevangenis zat, zij alleen hier in België waren en zij financiële problemen hadden nu deze elementen op het moment van de bestreden beslissing niet langer aan de orde waren. Zij doen met hun betoog aldus geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij

dat: *“Betrokkenen wonen niet meer in het onbewoonbaar verklaard pand samen met hun neef Dhr. D. (...), maar zij wonen samen met hun moeder te Brussel bij de partner van de oudste dochter. Uit niets blijkt dat hun actuele situatie penibel is. De ingeroepen elementen met betrekking tot hun precare situatie te Gent als niet begeleide minderjarigen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden daar zij op heden niet langer niet begeleid zijn en daar zij zich niet meer in een precare situatie bevinden.*

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij als minderjarigen niet zelfstandig in rechte kunnen optreden en nood hebben aan een wettelijke vertegenwoordiger om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade, te Oostenrijk. Omdat zij geen contact meer zouden hebben met hun moeder is het uitgesloten dat zij zich naar Wenen kunnen begeven om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien zouden zij niet over de nodige financiële middelen beschikken om deze reis te financieren. Echter, uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat hun moeder zich opnieuw in België bevindt en dat zij allen samenwonen op het adres van de partner van de oudste dochter. Moeder ondertekende bovendien op 03.03.2021 een engagementsverklaring van het Ondersteuningscentrum Jeugdzorg waarin zij verklaarde in te staan voor de basiszorg voor haar kinderen, zij is dan ook verantwoordelijk voor gepaste zorg en toezicht naar haar beide dochters toe en dit op vlak van voeding, kledij, persoonlijke hygiëne en medische opvolging, zoals duidelijk blijkt uit de ondertekende engagementsverklaring. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat zij niet samen met hun moeder hun aanvraag kunnen indienen bij de bevoegde Belgische ambassade en dat hun moeder niet over de nodige financiële middelen hiertoe zou beschikken. Uit de voorgelegde stukken, met name uit het eerste voogdijverslag blijkt dat moeder over een weduwenpensioen beschikt. Verder stellen we vast dat uit de voorgelegde Slovaakse identiteitskaart van S. L. (...), afgeleverd op 05.02.2021 te Kosice, een domicilieadres te Kosice staat vermeld. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat zij niet samen met hun moeder, die de volle verantwoordelijkheid voor haar dochters draagt, kunnen terugkeren naar Slowakije waar zij over een recent inschrijvingsadres beschikken en waar hun moeder recht heeft op een weduwenpensioen en dat het onmogelijk zou zijn om van daaruit de aanvraag in te dienen bij de bevoegde ambassade te Oostenrijk. Tenslotte merken we op dat betrokkenen Europese onderdanen zijn en dus niet noodzakelijk dienen terug te keren naar het land van herkomst maar dat hun moeder, zonder dat België verlaten dient te worden, een bijlage 19 in toepassing van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 kan indienen om op basis van tewerkstelling opnieuw in het bezit gesteld te worden van een E-kaart, mits voldaan wordt aan de vereiste voorwaarden.”

De Raad ziet niet in waarom, nu blijkt dat de moeder opnieuw aanwezig is in het leven van haar minderjarige dochters en niet blijkt dat er enige financiële hindernis is voor terugkeer, de verwerende partij te kort door de bocht zou gaan bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hadden ingeroepen. De verzoekende partijen lijken de vaststellingen van de verwerende partij ook te erkennen door opnieuw te wijzen op de omstandigheden die thans niet meer aan de orde zijn en te stellen: *“Het spreekt dan ook voor zich dat de minderjarige verzoeksters in de onmogelijkheid waren het verzoekschrift in te dienen in de bevoegde ambassade te Oostenrijk”*. Met het gebruik van de verleden tijd erkennen de verzoekende partijen dat de door hen aangehaalde omstandigheden niet meer aan de orde zijn.

2.10. Verzoekende partijen stellen voorts dat hun moeder geen betrouwbaar persoon is en haar terugkomst niet tot verbetering heeft geleid. De voogd is van mening dat verzoekende partij D. beter op internaat zou geplaatst worden via de jeugdrechtbank. Zij verwijzen naar stuk 4 van het verzoekschrift dat emailcorrespondentie betreft van de voogd. De Raad stelt vast dat deze correspondentie ook terug te vinden is in het administratief dossier.

2.11. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de moeder van verzoekende partijen een engagementsverklaring heeft ondertekend op 3 maart 2021 waarin er afspraken gemaakt worden binnen het kader van vrijwillige jeugdbijstand bij het ondersteuningscentrum Jeugdzorg. In deze verklaring wordt in hoofdlijnen afgesproken dat:

- er een plan moet opgemaakt worden voor S. inzake de leerplicht of meewerken aan een alternatief traject. S. moet een dagbesteding hebben en zij moet zelf op een correcte manier samenwerken. Een plan wordt uiterlijk bezorgd tegen 15 mei 2021
- S. wekelijks naar de tiener oudergroep gaat en geen afspraken meer afzegt
- S. nadenkt over een toekomstplan naar 18j leeftijd
- er actieve medewerking is van S. en de moeder aan een begeleidingstraject zorggarantie voor S. en de baby. Indien er onvoldoende zorg is kan de baby in dag/nachtopvang gaan

- S. gaat akkoord met het openen van een dossier op het ondersteuningscentrum Jeugdzorg op naam van haar baby alsook actieve samenwerking met Kind en Gezin en zorgt dat de baby ingeschreven is in de kribbe
- D. verder aanwezig blijft op school en in orde blijft met de leerplicht. De attitude van D. wordt ondersteund door de moeder
- indien aan de basiszorg voor D. niet voldaan wordt door de moeder, zal uitgekeken worden naar een internaat voor D.
- een evaluatie met school wordt voorzien tegen eind april 2021
- de moeder is verantwoordelijk voor gepaste zorg en toezicht naar S. en D. op vlak van voeding, kledij, persoonlijke hygiëne en zich kunnen wassen, medische opvolging
- moeder gaat naar oudercontacten, inschrijving nieuwe school
- moeder gaat naar medische afspraken voor haar kinderen
- moeder werkt samen met wijkgezondheidscentrum

Op 23 maart 2021 laat de voogd de dienst vreemdelingenzaken weten dat de moeder zich voor alles verlaat op de bestaande hulpverlening en beweert elke keer verhinderd te zijn wanneer zij of haar dochters afspraken hebben waar zij voor aanwezig moet zijn, zoals bijvoorbeeld medische afspraken van D. of afspraken in verband met stage of werk van de moeder zelf. De voogd wijst op de engagementsverklaring en stelt dat als de basiszorg niet gegarandeerd wordt door de moeder, de jongste dochter D. mogelijk in een internaat zal geplaatst worden via de Jeugdrechtbank.

2.12. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, kan uit de email van de voogd evenwel niet blijken dat het besluit van de verwerende partij dat de situatie thans volledig gewijzigd is nu de moeder zich opnieuw in België bevindt, samenwoont met de verzoekende partijen en voldoende financiële middelen heeft om de aanvraag in het buitenland in te dienen, kennelijk onredelijk of foutief is. Immers blijkt niet dat de moeder, die duidelijk bewust opnieuw is gaan samenwonen met haar kinderen en een engagementsverklaring heeft ondertekend, haar verantwoordelijkheid naar haar kinderen dermate verwaarloost dat afbreuk gedaan wordt aan de bevindingen van de verwerende partij. Uit niets blijkt immers dat de situatie dermate zorgwekkend is dat de jeugdrechter ondertussen werd ingeschakeld om de moeder uit haar ouderlijk gezag te onzetten hetgeen de jeugdrechter kan bevelen wanneer de ouder de gezondheid, veiligheid of zeden van het kind in gevaar brengt door slechte behandeling, misbruik van gezag of grove nalatigheid, of dat de jeugdrechter al moeten tussenkomen is om gepaste maatregelen voor de kinderen te voorzien. Dit alles temeer duidelijk blijkt dat de situatie door jeugdhulp al geruime tijd wordt opgevolgd en niet blijkt dat deze het nodig achtten in te grijpen via de jeugdrechter. Het loutere feit dat de moeder in bepaalde mate nonchalant omgaat met het nakomen van afspraken en zich graag lijkt te verlaten op allerhande vormen van hulpverlening, maakt niet dat kan gesteld worden dat zij dermate tekort schiet in haar ouderlijke verantwoordelijkheid waardoor niet meer kan gesteld worden dat zij afdoende zorg draagt voor haar kinderen.

Zoals de verwerende partij gemotiveerd heeft, en hetgeen niet betwist wordt door de verzoekende partijen, geniet de moeder een Slovaaks weduwepensioen. Verder betwisten verzoekende partijen evenmin dat zij in het thuisland accommodatie hebben. Zo stelt de verwerende partij immers: *“Betrokkenen maken het dan niet aannemelijk dat zij niet samen met hun moeder kunnen terugkeren naar Slowakije, waar zij over een domicilieadres beschikken (zoals blijkt uit hun zeer recent afgeleverde identiteitskaart) en waar hun moeder recht heeft op een weduwepensioen (zoals blijkt uit de verklaringen die het gezin aflegde in bijzijn van de voogd).”* Deze vaststellingen van de verwerende partij stroken met de gegevens van het administratief dossier.

Zoals voorts ook blijkt gaat het jongste kind, zijnde verzoekende partij D., nog steeds naar school en wordt niet aangetoond dat scholing niet in het herkomstland kan verdergezet worden. Verder blijkt ook niet dat verzoekende partij S. niet naar school zou kunnen gaan in het herkomstland. Uit het eerste voogdijverslag van de voogd van 2 november 2020 blijkt bovendien dat verzoekende partij S. op dat moment 4 maanden zwanger was en daardoor beschaamd was om naar school te gaan, een situatie die thans niet meer aan de orde is. De voogd heeft er daarnaast ook op gewezen dat wat betreft de scholing van verzoekende partij S. : *“Het (..) echter ook duidelijk (is) dat het haar absoluut niet interesseert.”* zodat het verzaken aan de leerplicht eerder toe te schrijven is aan de attitude van verzoekende partij S. zelf dan aan de moeder. Ook uit de engagementsovereenkomst blijkt dat verzoekende partij S. zelf ook moet meewerken inzake de leerplicht of alternatief traject. Er blijkt voorts ook niet dat de moeder verzoekende partij S. verbiedt om naar school te gaan. Nu scholing ook in het herkomstland verkregen kan worden, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het

argument dat verzoekende partijen in België naar school gaan – wat bovendien evenwel enkel opgaat voor verzoekende partij D. – niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid.

Het betoog van de verzoekende partijen dat de situatie dermate is dat de jeugdrechter zal moeten ingrijpen wordt door geen enkel concreet stuk onderbouwd. Er ligt geen enkel gegeven voor waaruit blijkt dat dergelijke stappen werden ondernomen.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat het jongste kind, zijnde verzoekende partij D., vindt dat ze teveel afhankelijk is van haar moeder door de engagementsverklaring en niet gelukkig is met de verhuis naar Brussel, herhaalt de Raad dat verzoekende partij D. nog steeds onder het ouderlijk gezag van de moeder staat, die beslissingen vermag te nemen inzake ondermeer de verblijfplaats van het minderjarige kind. Het gegeven dat het kind het niet eens is met de beslissingen van haar moeder, maakt niet dat daarom sprake is van een precare situatie derwijze dat afbreuk gedaan wordt aan de bevindingen van de verwerende partij. Verzoekende partijen maken met hun betoog geenszins aannemelijk dat het niet in het belang is van verzoekende partij D., die thans herenigd is met de moeder die haar ouderlijk gezag nog steeds uitoefent, om samen met de moeder te blijven en bijgevolg de aanvraag in het buitenland in te dienen.

2.11. Aangaande het gezinsleven van verzoekende partij S. heeft de verwerende partij voorts als volgt geoordeeld: *“Betrokkenen wonen eveneens samen met de verklaarde partner van S. L. (..) en de verklaarde vader van haar zoon. Echter, we stellen vast dat haar zoon niet erkend werd door zijn verklaarde vader en dat de geboorteakte enkel de moeder vermeldt. De vermeende verwantschap tussen vader en zoon wordt dan ook op geen enkel wijze aannemelijk gemaakt. Haar zoon beschikt aldus evenmin over enig verblijfsrecht en kan dus samen met zijn moeder, zijn tante en zijn grootmoeder terugkeren naar Slowakije. De bestaande gezinseenheid blijft aldus volledig behouden. Wat betreft de partnerrelatie van S. L. (..), buiten de recente samenwoning, wordt er geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een duurzame en stabiele relatie. (..). Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

2.12. Verzoekende partijen wijzen op de samenwoning van verzoekende partij S. met F.A. en stellen dat daaruit niet alleen een financiële en materiële afhankelijkheid blijkt, maar ook een goede affectieve band tussen F.A. en het zoontje, alsook tussen verzoekende partij D. en hun moeder. Een boorling heeft bovendien nood aan beide ouders. Uit de samenwoning blijkt wel degelijk een duurzame en stabiele relatie.

2.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.13.1. De Raad stelt op lezing van de motieven vast dat de verwerende partij vooreerst oordeelt dat in casu geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast, voor zover er toch een beschermenswaardig gezinsleven voorligt, oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partijen tijdelijk kunnen terugkeren naar het herkomstland om aldaar de nodige formaliteiten te vervullen om op reglementaire manier België binnen te komen.

2.13.2. Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.13.3. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.13.4. De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Enkel indien een beschermingswaardig gezinsleven in België wordt aannemelijk gemaakt, moet de gemachtigde overgaan tot een belangenafweging.

2.13.5. De verzoekende partij S. betoogt dat zij samenwoont met F.A. en daaruit blijkt dat zij met deze persoon een duurzame relatie onderhoudt. Evenwel volgt de Raad de verzoekende partijen niet waar zij menen dat een loutere samenwoonst een voldoende hechte relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonst. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing, en verzoekende partijen in het verzoekschrift de onjuistheid ervan niet aantonen, heeft verzoekende partij S. buiten de samenwoonst geen andere elementen aangebracht om haar relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM te staven. De samenwoonst is daarenboven ook nog zeer recent. Zo blijkt uit het administratief dossier dat de voogd op 31 mei 2021 te kennen heeft gegeven dat *"het gezin onlangs verhuisd is naar Brussel."* Bijgevolg is er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog maar sprake van een prille samenwoonst en kan niet gesteld worden dat – zonder bijkomende concrete elementen – de relatie tussen verzoekende partij S. en F.A. van die orde is dat deze beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partijen ontkennen voorts ook niet dat het kind van verzoekende partij S. niet erkend werd door F.A. en dat F.A. ook niet figureert op de geboorteakte van het kind. Er ligt geen enkel bewijs voor van enige verwantschap tussen het kind en F.A.. Waar de verzoekende partijen wijzen op de belangen van het kind wijst de Raad er op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). De vraag is of F.A. kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. In casu maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat F.A. een zorgdragende volwassene voor het kind S. is en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van het kind schaadt. In het verzoekschrift beperken de verzoekende partijen zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting alsook beweringen dat een erkenningsprocedure zal worden opgestart. Het loutere feit dat verzoekende partij S. samen met het kind S. alsook verzoekende partij D. en hun moeder inwonen bij F.A. zonder bijkomende concrete elementen waaruit blijkt dat F.A. ook werkelijk mede zorg draagt voor het kind, is niet afdoende om te besluiten tot een beschermenswaardige gezinsrelatie tussen het kind en F.A.

De Raad benadrukt daarbij dat de moeder van de verzoekende partijen een inkomen heeft alsook een domicilie in Slowakije en niet blijkt dat zij niet in staat is haar ouderlijke verantwoordelijkheid ten aanzien van verzoekende partijen op te nemen. Het gegeven dat zij thans in België gaan inwonen bij F.A. omwille van hun illegale verblijfsstatus maakt niet dat de moeder niet in staat is in Slowakije te zorgen voor de verzoekende partijen.

Ook wat betreft de aangehaalde gezinsrelatie tussen verzoekende partij D., de moeder en F.A. blijkt niet dat er sprake is van enige verwantschapsband. Bovendien wordt ook niet aangetoond dat er een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekende partij D., de moeder en F.A. waardoor gesproken zou kunnen worden van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM.

2.13.6. Voorts, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). Bovendien tonen verzoekende partijen ook niet aan dat F.A. hen niet tijdelijk zou kunnen vergezellen of dat zij voor een tijdelijke periode hun gezinsleven niet zouden kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door F.A..

Verzoekende partijen maken wat betreft hun recht op gezins- en familieleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.13.7. Wat betreft het aangehaalde privéleven heeft de verwerende partij voorts als volgt overwogen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen bewijsstukken voorleggen. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat enkel D. (...) naar school gaat maar er worden geen verklaringen van leerkrachten, ouders of vrienden voorgelegd. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat S. L. (...) niet naar school gaat en geen dagbesteding kent. Evenmin worden er bewijzen voorgelegd van buitenschoolse activiteiten noch voor D. (...) noch voor S. L. (...). Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwden dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing stelt de verwerende partij geenszins dat niet blijkt dat de verzoekende partijen naar school gaan, maar wijst zij erop dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat enkel verzoekende partij D. naar school gaat maar niet verzoekende partij S.. Verzoekende partijen tonen niet aan dat dit een verkeerde beoordeling is. Verder wijst de verwerende partij erop dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat de verzoekende partijen *“een netwerk van sociale banden opbouwden dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.”*

Daarnaast heeft de verwerende partij betreffende de integratie eveneens gemotiveerd dat de verplichting om een aanvraag in te dienen in het herkomstland enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert. De Raad kan de verwerende partij volgen dat de verzoekende partijen betreffende hun netwerk van sociale belangen onvoldoende aantonen dat hun belangen van die orde zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen.

Verder leest de Raad in tegenstelling tot wat verzoekende partijen betogen geen contradictie in de motieven waar de verwerende partij er voorts nog op wijst dat: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2018 in België zouden verblijven, dat zij dus al meer dan twee jaar in België zouden wonen, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij daadwerkelijke banden met België zouden hebben, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en dat zij al meer dan drie jaar ononderbroken in België zouden verblijven) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Immers herhaalt de verwerende partij enkel de door de verzoekende partijen aangehaalde argumenten zonder evenwel te stellen dat zij daarmee aanneemt dat deze argumenten ook op diepgaande sociale banden met de Belgische samenleving in de zin van artikel 8 EVRM wijzen.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen inzake hun privéleven in overweging genomen doch duidelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen.

Verzoekende partijen blijven voorts hun integratie in België benadrukken maar de Raad wijst erop dat verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aantonen die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. Zoals de verwerende partij er ook terecht op gewezen heeft: *“Echter, uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat de situatie van beide minderjarigen ingrijpend veranderd is aangezien zij niet langer verblijven bij een*

ver familielid maar samenwonen met hun moeder, die de volle verantwoordelijkheid draagt voor de zorg voor haar dochters. Betrokkenen maken het dan niet aannemelijk dat zij niet samen met hun moeder kunnen terugkeren naar Slowakije, waar zij over een domicilieadres beschikken (zoals blijkt uit hun zeer recent afgeleverde identiteitskaart) en waar hun moeder recht heeft op een weduwnpensioen (zoals blijkt uit de verklaringen die het gezin aflegde in bijzijn van de voogd). Zij tonen aldus niet aan dat zij niet in hun land van herkomst niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun moeder en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien of minstens tijdelijk verblijven. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat zij in Slowakije geen onderwijs kunnen volgen of dat zij een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat zij in Slowakije niet opnieuw zouden kunnen aansluiten op school. Betrokkenen tonen evenmin aan dat zij in Slowakije geen toegang zouden hebben tot gezondheidszorg. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun belang geschaad zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” Verzoekende partijen die samen met hun moeder in het thuisland kunnen verblijven alwaar zij onderdak, financiële middelen en familiale omkadering hebben alsook naar school kunnen gaan, maken niet aannemelijk dat een terugkeer naar Slowakije instabiliteit zal teweegbrengen. Het is eerder de illegale verblijfssituatie waar verzoekende partijen zich thans in België in bevinden die maakt dat ze in een instabiele situatie verkeren, dit in tegenstelling tot een regulier verblijf in het land van herkomst.

2.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.15. Waar verzoekende partijen nog wijzen op het beginsel van het belang van het kind benadrukt de Raad dat dit beginsel twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Zoals duidelijk gebleken is zijn de minderjarige verzoekende partijen herenigd met hun moeder die nog steeds de ouderlijke verantwoordelijkheid draagt en waarvan niet gebleken is dat zij haar verantwoordelijkheid niet opneemt in die zin dat er door de bevoegde jeugdinstanties stappen werden ondernomen om het welzijn van de kinderen te garanderen. Nu verzoekende partijen samen met hun moeder – waarmee zij een kerngezin vormen – dienen terug te keren naar het herkomstland, blijkt niet dat de gezinseenheid aangetast wordt. Verder heeft verzoekende partij S. een kind en blijkt evenmin dat er een breuk is in die gezinseenheid door de bestreden beslissing. Wat betreft de aangehaalde relatie tussen S. en F.A. verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger waaruit gebleken is dat niet is aangetoond dat deze relatie valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, dit nog naast de vaststelling dat evenmin blijkt dat F.A. de verzoekende partij S.. niet zou kunnen volgen naar het buitenland of in tussentijd contact kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen.

Ook wat betreft het welzijn van de minderjarige kinderen heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd, zoals al gebleken is uit de bespreking hoger. Verzoekende partijen blijven hameren op het feit dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden, hier naar school gaan en kwetsbaar zijn door wat zij hebben meegemaakt, alsook dat hun moeder niet genoeg haar best doet, maar zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd is er thans – sinds de terugkeer van de moeder – geen sprake meer van de aangehaalde prangende humanitaire situatie, blijkt verder dat de moeder opnieuw de verantwoordelijkheid heeft opgenomen voor de verzoekende partijen, en kunnen zij samen met de moeder die over financiële middelen beschikt terugkeren naar Slowakije waar zij over een recent domicilieadres beschikken en waar hun moeder recht heeft op een weduwnpensioen. Zij maken niet aannemelijk dat zij de aanvraag niet bij de bevoegde ambassade in Oostenrijk kunnen indienen. Verder blijkt ook dat de verzoekende partijen in het thuisland naar school kunnen.

Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat een terugkeer hun welzijn in het gedrang zal brengen.

2.16. Verzoekende partijen wijzen voorts op de covid-19 pandemie. De verwerende partij heeft dienaangaande gemotiveerd: *“Betrokkenen beroepen zich op de corona – restricties als buitengewone omstandigheid. Echter, we merken op dat uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken duidelijk blijkt dat het mogelijk is om naar Slowakije te reizen als aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan, namelijk het invullen van een digitaal formulier, het naleven van een veertiendaagse quarantaine of tot u het negatieve resultaat van een PCR-test ontvangt, en dat de Slowaakse autoriteiten de toegang tot hun grondgebied hebben versoepeld. Bovendien merken we op dat zij niet concretiseren waarom het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om naar hun land van herkomst terug te*

keren om de aanvraag in te dienen en er te verblijven in afwachting van een beslissing. Zij tonen op geen enkele manier aan dat er geen vluchten of busreizen zijn, of dat hun reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Vooralsnog moet de corona-pandemie worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020)."

De Raad wijst erop dat de covid-19 pandemie een wereldwijde crisis betreft en er overal maatregelen getroffen werden ter bestrijding van de verspreiding ervan. Ook in België lopen verzoekende partijen het risico op besmetting, net zoals in het herkomstland. Het is aan verzoekende partijen zelf om de hygiënemaatregelen zo nauwgezet mogelijk in acht te nemen om het risico op besmetting te minimaliseren. Voor zover voorts kan aangenomen worden dat verzoekende partijen nog geen vaccinatie hebben gekregen nu niet blijkt dat hun betoog dat in Brussel nog niet iedereen de kans heeft gehad om zich te laten vaccineren nog langer actueel is, kan niet blijken dat zij via hun moeder financieel niet bij machte zijn om een PCR-test te bekostigen. Hetzelfde geldt wat betreft de kosten van een vliegticket of busticket.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partijen voorhouden kan niet blijken dat de covid-19 pandemie en de getroffen maatregelen hen verhinderen tijdelijk terug te keren naar Slowakije om via de diplomatieke post in Oostenrijk hun aanvraag in te dienen. Zoals de verwerende partij correct opmerkt: *"Zij tonen op geen enkele manier aan dat er geen vluchten of busreizen zijn, of dat hun reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd."*

2.17. Voor zover verzoekende partijen nog een schending van het vertrouwensbeginsel, artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanvoeren, wijst de Raad erop dat zij nalaten op concrete wijze uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld beginsel en artikelen schendt.

2.18. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER